

Frierbrev

og

Trostabs = Lofte.

Mel. Paa Livets Bane.

Imorgen Aften
Jeg her Dig venter,
Dit Trostabs = Lofte
Jeg gjerne henter,
Om Du vil være
Min Hjertenskjære,
Og om Du trofast
Vil elske mig?

Stig vil Du give
Mig vel Dit Hjerte,
Vil dele med mig
Her Fryd og Smerte?
Stig vil Du blive
Min lille Kone!
Mig aldrig svige,
Men blive tro?

Men naar Du svarer,
Saa vær oprigtig,
Sih hvad Du siger,
Ja, det er vigtig!
Sih ei jeg mener
For et Par Timer,
For hele Livet
Du binder Dig.

Handwritten notes:
Jha
Jestum
1861
p p p
p p p

Handwritten initials:
M M

V box 27:803

Dg Du kan tro mig,
Svad jeg vil sige,
At høit jeg elsker
Dig, kjære Pige,
At jeg vil værne
Om Dig i Livet,
Dg trofast vil ved
Din Side staae.

Din Kjærlighed, ja
Den er min Lykke!
Dg vil med den Du
Min Vane smykke,
Saa giv mig Kysset,
Saa giv mig Haanden,
Giv mig Dit Hjerte,
Dg glem mig ei!

Den skjøne Indiane.

Mel. En Bise for Eder jeg nu fremsøre vil.

En riig og fornem Herre i Bristol monne boe,
Han havde sig en Datter, hun var ærlig, hun var tro;
Hendes Navn var Indiane, hun var kun femten Aar,
Hun havde en Formue af fem Tusind Louisdor.

En Dag kom hendes Fader til Indiane ind,
O her min kjære Datter, paasked Dig kostelig;
Thi jeg veed saa en riig Herre paa ti Tusind Louisdor,
Idag vil jeg ham gjøre nu til Din Huusbond stor.

O nei min kjære Fader, Indiane gav til Svar,
Jeg beder Dig, Du lader mig som hidtil jeg var,

Betænk at jeg er ung, jeg beder Dig nu om,
Lad mig alene leve endnu i nogle Aar.

Jeg er jo dog Din Fader, og Du vel lystre mig,
Jeg raader Dig ei andet, end det som gavner Dig;
Thi tager Du ham ikke, saa forskrer jeg Dig om,
At skulde Du end trænge, jeg hjælper ikke Dig.

Den Jomfru gik i Kammeret med forrigfuldt et Mod,
Sine kostelige Klæder hun sig iføre lod;
Saa gik hun udi Rosenlund, sin Kjæreste at see,
Hun ham det saa fortalte om sin Bedrøvelse.

Den Jomfru tog da Afsked fra ham hun havde kjær,
Saa gik hun bort fra Festen til flyggesfulde Træer;
Der tog hun Livet af sig: men først hun skrev et Brev,
Dg udi Brevet stod der: det er min Faders Skyld.

Brylluppet var tilende og snart den Aften kom,
Den Jomfru skal begravet, endskjendt hun var saa ung,
Den Ungersvend han jager en Kvinde udi sit Liv,
Fordi han vilde hvile hos den han havde kjær.

Gud hjælpe og Gud troste de Forældre, hver især,
Som tvinge deres Børn til den de ei har kjær,
Thi det maa jeg bekjende, jeg en Synder er saa stor,
Jeg ønsker ei at leve paa denne Verdens Jord.

Ande Marial
Julem
1881
Cil Laura.

Mel. Der er et Land,
Død for mig er alle Livets Glæder,
Lungt mit Hjerte staaer udi mit Bryst,
Dg mit Die stedse, stedse græder,
Aldrig meer jeg soler Livets Lyft.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

Engang nød jeg lykkelige Dage,
Elskte Pige! i din kjære Arm,
O, de komme aldrig meer tilbage,
Sonderknust er nu min omme Varm.

Trolos blev Du fordums elskte Pige,
Du som i mit Hjerte trofast boer;
Ak, hvor grumt Du kunde Eden svige,
Som Du mig engang saa kjærligt svoer.
Dybt Du har mit arme Hjerte saaret
Med en tom, en trolos Kjærlighed;
O, naar jeg til Graven bliver baaret,
Da faaer først mit syge Hjerte Fred.

Er det Lennen da for al min Moie,
For min tro og omme Kjærlighed?
Skal da evig Laarer fra mit Die
Over blege Kinder rinde ned?
O kom Død, med dine kolde Arme! —
Tag mig ømt og venligt i din Favn;
Dog skal jeg med Hjertets sidste Varme,
Pige! nævne elskovsfuld Dit Navn.

Tag min Laura Alt hvad jeg nu eier,
Her mig Intet, Intet nytter meer;
Snart har Døden over mig sin Seier,
Og mit Die ikke mere seer.
Kun en Von jeg har endnu tilbage,
Den er ene, Pige kun for Dig:
Gid Du aldrig, aldrig maa beklage,
At Du har ophørt at elske mig!

The M. K.